

PREFAȚĂ

Limba și literatura română studiată în ciclul superior al liceului – respectiv în clasele a XI-a și a XII-a – reprezintă etapa decisivă de consolidare, sistematizare și aprofundare a cunoștințelor în vederea susținerii examenului de bacalaureat. Începând cu anul școlar 2026–2027 și pentru o perioadă de tranziție de încă patru ani, aceste conținuturi își vor păstra rolul central în arhitectura curriculară, până la implementarea noilor programe pentru întregul ciclu liceal. În acest context, nevoia unor instrumente didactice clare, coerente și adaptate realităților actuale de învățare devine esențială.

Eseurile structurate se impun ca un suport pedagogic indispensabil, atât în activitatea didactică de la clasă, cât și în evaluările scrise și orale. Ele oferă modele de organizare logică a discursului, formule argumentative bine articulate și repere interpretative solide, contribuind la formarea unei gândiri critice și a unei exprimări nuanțate. Prin rigoarea construcției și accesibilitatea stilului, aceste eseuri facilitează nu doar înțelegerea textelor literare, ci și interiorizarea unor mecanisme de analiză care devin esențiale în contextul examenului.

Importanța studiului limbii și literaturii române în ultimii doi ani de liceu este confirmată și de ponderea semnificativă pe care o deține în programa de bacalaureat, estimată la aproximativ 90% din totalul conținuturilor evaluate. Din această perspectivă, lucrarea de față se constituie într-un instrument fundamental pentru orice elev care își propune o pregătire temeinică, coerentă și eficientă.

Volumul propune o abordare sistematică a unor teme adesea percepute ca dificile: curente literare sunt prezentate prin definiții riguroase și trăsături esențiale, studiile de caz sunt construite în acord cu cerințele programei, iar eseurile-dezbateri oferă deschideri interpretative relevante. În același timp, este urmărită o periodizare corectă și bine fundamentată a literaturii române, iar autorii și operele se integrează într-o perspectivă unitară, care permite înțelegerea evoluției fenomenului literar în ansamblul său.

Eseurile incluse acoperă integral materia prevăzută de actualul curriculum național, de la originea limbii române și letopisețele cronicarilor până la literatura contemporană, oferind astfel un parcurs coerent și progresiv. Această continuitate tematică facilitează nu doar acumularea de informații, ci și stabilirea unor conexiuni relevante între epoci, curente și opere.

Începerea pregătirii încă din clasa a XI-a reprezintă un avantaj strategic major, întrucât previne supraîncărcarea specifică anului terminal și permite o asimilare graduală și solidă a conținuturilor. În contextul în care elevii se confruntă simultan cu examenul de bacalaureat și cu admiterea în învățământul

superior, o astfel de distribuire echilibrată a efortului devine esențială pentru performanță.

Absența textelor integrale ale poeziilor din volum este o opțiune justificată de transformările recente ale practicilor de lectură. Accesul facil la aceste texte în mediul digital face ca accentul să se deplaseze, în mod firesc, asupra componentei interpretative. Lucrarea valorifică această schimbare, concentrându-se asupra explicațiilor, a analizelor și a sintezelor esențiale, garantând un stil clar, o structurare eficientă a informației și o înțelegere aprofundată a universului literar.

Experiența profesională a autoarei se reflectă în mod evident în ansamblul lucrărilor didactice și auxiliare pe care le-a realizat de-a lungul timpului, destinate atât elevilor din ciclul gimnazial, cât și celor din ciclul liceal. Acestea sunt concepute cu scopul de a sprijini pregătirea pentru examenele fundamentale ale parcursului educațional – Evaluarea Națională, Bacalaureatul și admiterea în învățământul superior – și răspund în mod direct nevoilor reale ale elevilor.

Prin rigoare metodică, claritate expozitivă și o structură atent calibrată, cărțile doamnei profesoare Mariana Badea facilitează înțelegerea corectă și aprofundată a limbii române. Diversitatea tipurilor de lucrări – de la culegeri de exerciții și teste-grilă până la eseuri structurate și dicționare tematice – reflectă o viziune pedagogică amplă și bine articulată estetic și conceptual. Fiecare volum este conceput cu atenția și responsabilitatea unui profesor care cunoaște în mod direct dificultățile elevilor și mecanismele prin care acestea pot fi depășite.

Totodată, autoarea dovedește o remarcabilă deschidere către explorarea unor direcții inovatoare, după cum o arată și titluri precum *Bumerangul cuvintelor. Studiu de manele lingvistice*, care ilustrează capacitatea de a integra fenomene culturale contemporane într-un discurs didactic relevant și provocator. Această versatilitate confirmă nu doar competența didactică, ci și o sensibilitate culturală adaptată prezentului.

Recunoașterea valorii activității sale culturale și pedagogice este confirmată și prin recenta includere a doamnei profesoare Mariana Badea în rândurile Uniunii Scriitorilor, distincție care atestă impactul și consistența contribuțiilor sale în domeniul educației și al literaturii.

Pentru aprofundarea cunoștințelor necesare examenului de bacalaureat, recomandăm, în completare, volumul *Dicționar de personaje literare – 135 de caracterizări*, care oferă instrumente suplimentare de analiză și sinteză, utile în special pentru subiectele ce vizează caracterizarea personajelor și înțelegerea mecanismelor de construcție a acestora.

Violeta Borzea

PARTEA I

PERIOADA VECHĂ

FUNDAMENTE ALE CULTURII ROMÂNE

I. ORIGINILE ȘI EVOLUȚIA LIMBII ROMÂNE (prezentare sintetică)

◆ FORMAREA LIMBII ROMÂNE

Limba română este o **limbă romanică sau neolatină**, la fel ca franceza, italiana, portugheza, spaniola, provensala, catalana, sarda, retoromana și dalmata (ultima, dispărută către sfârșitul secolului al XIX-lea). Toate limbile romanice s-au format din limba latină și au evoluat diferit de la o națiune la alta, în decurs de câteva secole, pe teritoriile cucerite și stăpânite de romani (Galia, Peninsula Iberică, Dalmația, Dacia). Limbile romanice se aseamănă între ele prin structura gramaticală și prin cea mai mare parte a vocabularului.

După Războiul de cucerire a Daciei de către romani (**105-106**), se produce **procesul de romanizare a geto-dacilor**, iar **limba latină** e însușită de către băștinași. Din contopirea dintre geto-daci și romani s-a născut **poporul român**, iar peste limba geto-dacă s-a suprapus limba latină vulgară/populară (lat. „vulgaris” = populară), din care s-a format **limba română**.

Procesul de constituire a limbii române a fost îndelungat și complex. Se poate vorbi de **o primă etapă a formării limbii române în secolele VI-VII**, dar o desăvârșire a trăsăturilor caracteristice mai bine conturate are loc până **în secolul al IX-lea**.

O caracteristică unică între limbile Planetei definește un fenomen lingvistic aparte, acela că **LIMBA ROMÂNĂ ESTE UNITARĂ**, adică se vorbește la fel pe întreg teritoriul țării, cu variații regionale puțin semnificative. Mai mult decât atât, **limba română vorbită este foarte apropiată de limba română literară**.

• ELEMENTELE CONSTITUTIVE ALE LIMBII ROMÂNE

Limba latină care s-a impus în provinciile ocupate de romani a fost **latina populară**, aceea vorbită în armată și în comerț, influențând în mod esențial limba română în elementele sale constitutive. Latina clasică reprezenta varianta literară a limbii, folosită în operele literare și de către persoanele cultivate ale Romei.

Româna comună este limba vorbită în prima fază a formării limbii române, de aceea se mai numește **româna primitivă (protoromâna, străromâna)**.

Ea reflectă puternica influență a limbii latine în Fonetica, Morfologie, Sintaxă și Lexic, cu elemente gramaticale și lingvistice care s-au permanentizat, dovadă fiind faptul că se regăsesc și astăzi în limba română actuală.

A. Sistemul fonetic se definește prin câteva particularități:

- **rotacismul** – care constă în transformarea lui „*l*” ***intervocalic*** în „*r*”, la cuvintele de origine latină.

Exemplu:

* *sale* = *sare*; *gula* = *gura*; *sole* = *soare*; *fillum* = *fîr*

- **rotacismul maramureșean** transformă „*n*” ***intervocalic*** în „*r*”, apoi din nou în „*n*”

Exemplu:

* *bene* = *bire* = *bine*

- în **cuvintele de origine slavă**, „*l*” ***intervocalic*** rămâne nemodificat

Exemplu:

* *boală*, *fală*

- apariția unor **consoane noi**, inexistente în limba latină: ***ț*** și ***ș***
- pe lângă cele șase vocale din limba latină, apare **vocala *î***, care particularizează limba română între limbile romanice.

B. Morfologia

a) respectă, în general, sistemul morfologic al **latinei populare**, păstrându-se majoritatea caracteristicilor:

- cele ***trei declinări*** ale substantivului rămase din cele cinci ale limbii latine;
- cele ***trei genuri*** ale substantivului: masculin, feminin și neutru;
- ***gradele de comparație*** ale adjectivului;
- ***pronumele*** a dobândit mai multe forme decât în latină;
- ***numeralul*** de la 1 la 10;
- cele ***patru conjugări*** ale verbului;
- cu puține excepții, majoritatea ***părților de vorbire neflexibile***.

b) din sistemul morfologic al limbii române, sunt de **origine slavă**:

- începând cu ***numeralul 11***, formarea numeralului cardinal respectă modelul slav, inclusiv ***numeralul 100***;
- ***vocativul feminin în „o”***;
- menținerea ***genului neutru*** în limba română, spre deosebire de alte limbi romanice care n-au beneficiat de influența slavonă și a dispărut cel de-al treilea gen.

C. Sintaxa

a) menține – în general – ***structura frazei din limba latină***, cu următoarele particularități:

- diminuarea propozițiilor subordonate în favoarea celor coordonate;

- simplificarea timpurilor în conjugarea verbelor;
- tendința înlocuirii infinitivului prin conjunctivul verbelor în fraze;
- formarea de noi cuvinte cu ajutorul **prefixelor** „răs-” și „ne-”, precum și a **sufixelor** „-ean”, „-iște”, „-iș”, „-iță”, **influență slavonă**.

D. Vocabularul este format din **cuvinte de origine latină, slavă, turcă, maghiară, greacă, germană, rusă** etc.

a) **Cuvintele de origine dacă** rămase în limba română contemporană sunt puține:

- **substantive comune:** baci, barză, brad, brânză, buză, căciulă, copac, copil, mazăre, moș, rață, viezure etc.;
- **substantive proprii:** Argeș, Criș, Iași, Jiu, Mureș, Olt, Prut, Siret, Timiș, Turda etc.;
- **verbe:** a se bucura, a scăpăra, a cruța etc.;
- **sufixe:** -esc, -ește, -andru etc.

b) **În fondul principal lexical** există peste 60% cuvinte de origine latină, 20% cuvinte de origine slavă, iar restul sunt cuvinte de alte origini. Trăinicia și stabilitatea limbii române au făcut ca acele cuvinte pătrunse în limbă cu ocazia dominațiilor străine să fie respinse odată cu sfârșitul respectivei asupriri.

Se pot construi **fraze întregi numai din cuvinte de origine latină**, dar **nu se poate alcătui nici măcar o singură propoziție din cuvinte nelatine**.

Poemul „Luceafărul” de Mihai Eminescu are 88,6% cuvinte de origine latină și conține 13 strofe care au numai cuvinte latine. De altfel, întreaga lirică eminesciană conține 83% cuvinte de origine latină, 6,93% cuvinte de origine slavă și doar 2,52% de alte origini (D. Macrea, „Probleme de lingvistică română”).

c) **Domenii ale vocabularului:**

- **părțile corpului omenesc** sunt numite în proporție de **92% de cuvinte latinești**, **2 cuvinte de origine dacă** (ceafă și grumaz), **4 cuvinte de origine slavă** (gât, obraz, gleznă, trup), **un cuvânt de origine greacă** (a mirosi) și un cuvânt de **origine necunoscută** (burtă);
- **cuvinte de origine slavă:** stăpân, boier, bogat, lacom, trudă, boală, prost etc;
- **cuvinte de origine maghiară:** neam, belșug, bănuială, cheltuială, oraș etc;
- **cuvinte de origine turcă:** tutun, cafea, catifea, baclava, sarma, sugiuc etc;
- **cuvinte de origine greacă:** dascăl, condei, ieftin, folos etc;
- **cuvinte de origine rusă:** constituție, comisie, comitet etc.

◆ DIALECTELE ȘI GRAIURILE LIMBII ROMÂNE

Limba română are *patru dialecte*:

- *dialectul daco-român* – care se vorbește pe teritoriul țării noastre;
- *dialectul aromân (macedoromân)*;
- *dialectul megleno-român*;
- *dialectul istro-român*.

Graiurile limbii române sunt acele particularități ale limbajului popular care se manifestă în diferite zone geografice ale țării. Graiurile sau subdialectele limbii române sunt: *muntean, moldovean, bănățean, crișean și maramureșean* și se vorbesc în provinciile de la care provin și numele lor. Graiurile românești se deosebesc unele de altele prin trăsăturile fonetice și lexicale care le și particularizează.

În Moldova și în Banat, consoanele *ci, gi* se rostesc *ș, j*, iar consoanele *p, b, f, v, m* urmate de *i* se pronunță *chi*, respectiv *ghi, hi, ghi (i, ji), ni*.

Exemplu:

* „*picioare*” = „*chișoare*”

Cuvinte cu *același sens au denumiri diferite*:

- * *porumb* și *zăpadă* în Muntenia;
- * *păpușoi* și *omăt* în Moldova;
- * *cucuruz* și *nea* în Transilvania.

◆ ÎNCEPUTURILE SCRIERII ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Latinitatea limbii române a fost demonstrată cu argumente de către cronicari, de către **Dimitrie Cantemir**, de către corifeii Școlii Ardelene, de către **Bogdan Petriceicu Hasdeu** etc.

Primul document în limba română, datând din 1521, este „*Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung către judele Brașovului, Hans Beckner*”, prin care se comunică primarului Brașovului că turcii pregătesc o invazie militară în Transilvania. Analiza celor opt fraze care compun acest text confirmă, cu certitudine, faptul că se scrisese în românește și până la această dată.

Din **secolul al XVI-lea** datează numeroase alte documente originale scrise în limba română ca: foi de zestre, testamente, acte de vânzare-cumpărare etc. Tot acum s-au efectuat și **primele traduceri de texte religioase** descoperite în mănăstirile din nordul țării. Textele traducerilor au fost **tipărite** de **diaconul Coresi** între 1559-1580, iar **cea mai veche tipăritură în limba română** este „*Catehism (Întrebare creștinească)*”, din 1559-1560. Câțiva ani mai târziu, în 1582, se tipărește „*Palia de la Orăștie*”, prima parte din „*Vechiul Testament*”. **Conștiința unității limbii române** este afirmată încă din anul 1537 de **Nicolaus Olahus** în lucrarea „*Hungaria*”, scrisă în limba latină: „*Moldovenii au aceeași limbă, obiceiuri și religie ca și muntenii*”.

Cele mai vechi traduceri, numite și *texte rotacizante*, pentru că reflectă rotacismul fonetic, se identifică după locul descoperirii ori după numele posesorului: „*Psaltirea Hurmuzachi*”, „*Psaltirea Voronețeană*”, „*Codicele Voronețean*” și „*Psaltirea Scheiană*”.

Mitropolitul Varlaam al Moldovei tipărește la Iași, în 1643, primul manual de învățare a limbii române, „*Carte românească de învățătură*”, adresându-se „*către toată seminția românească*”. Simeon Ștefan, în „*Precuvântare*” la „*Noul Testament de la Bălgrad*” (Alba-Iulia, 1648), insistă asupra necesității folosirii cuvintelor înțelese de toți românii, iar traducătorii primei versiuni integrale a Bibliei, cunoscută sub numele „*Biblia de la București*” (1688), încununează cu succes eforturile înaintașilor.

Limba română literară modernă se conturează în cea de-a doua jumătate a secolului al XVIII-lea printr-un proces vertiginos și foarte complicat de „*relatinizare*”, care a fost posibil datorită omogenizării sociale românești și unității limbii comune. Cuvintele savante, care pătrunseseră în limbă, au fost adaptate la modelele latinești fixate de Școala Ardeleană, prin cărturarii Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior.

Începând cu secolul al IX-lea și până în 1860, scrierea în limba română s-a făcut cu *alfabetul chirilic*, compus din 43 de litere și creat de frații călugări Chiril și Metodieu. Trecerea la alfabetul latin nu a fost bruscă, ci a cunoscut faze intermediare. Ion Heliade-Rădulescu a simplificat mai întâi scrierea chirilică, adaptând alfabetul pronunției românești (1828), iar până în 1844 s-au creat *alfabete de tranziție*, în care caracterele chirilice au fost înlocuite, treptat, cu litere latine.

OFICIALIZAREA LIMBII ROMÂNE ȘI A ALFABETULUI LATIN are loc în timpul domniei lui Alexandru Ioan Cuza, în 1860. În „*Dicționarul ortografic, ortoepic și morfologic al limbii române*”, editat de Academia Română în 2005, se specifică următoarele: „*Limba română modernă se scrie cu alfabetul latin (până în 1860, limba română s-a scris, de regulă, cu alfabetul chirilic și, în ultima perioadă, cu un alfabet de tranziție). Alfabetul actual al limbii române are 31 de litere. Toate literele sunt perechi: litera mare (numită și majusculă sau, mai rar, capitală) și literă mică (numită și minusculă sau, în domeniul tipografic, de rând)*”.

În secolul al XIX-lea, după Pacea de la Adrianopol (1829), relațiile economice, culturale, sociale și politice dintre Țara Românească, Moldova și Transilvania se intensifică și iau ființă la Iași și la București *primele școli* în limba română (în care predau profesori pregătiți la Blaj și Brașov), precum și *primele ziare* cu titluri semnificative: „*Curierul românesc*”, la București, redactat de Ion Heliade-Rădulescu, „*Alăuta românească*”, la Iași, condusă de Gheorghe Asachi și „*Gazeta de Transilvania*”, inițiată de Gheorghe Barițiu.

În această perioadă, se fixează **normele limbii române literare**, se creează stilurile funcționale (beletristic, științific, publicistic, administrativ-juridic), dispar turcismele, grecismele și slavonismele învechite, consolidându-se o limbă expresivă pentru diversele domenii de manifestare ale culturii române (artă, știință, tehnică). Procesul de modernizare a limbii române se definește și prin împrumuturile din limbile romanice ori din latina clasică. În secolul al XIX-lea, cele mai multe **neologisme** au provenit din limba franceză, iar din italiană au predominat cuvintele din domeniul bancar, muzical și culinar. Spre deosebire de limba literară, care însumează regulile vorbirii și scrierii corecte, atât din punct de vedere gramatical, cât și al vocabularului, pentru a exprima ideile culturii și ale științei, **limba literaturii artistice** poate să întrebuințeze orice forme, cuvinte și expresii atât din limba populară, cât și din graiuri. Singura condiție este ca toate acestea să servească operei literare pentru a ilustra o epocă ori un personaj, astfel încât cititorul să perceapă autenticitatea acelei etape istorice sau a eroului literar.

Iau ființă grupări culturale și literare: „**Dacia literară**” (1840), sub conducerea lui **Mihail Kogălniceanu**, care fixează direcțiile principale pentru o literatură națională, „**Junimea**” (1863), sub îndrumarea lui **Titu Maiorescu**, personalitate hotărâtoare pentru crearea și consolidarea limbii și a literaturii românești. Acum se ivesc scriitorii români cunoscuți sub numele „**marii clasici**” – **Mihai Eminescu, Ion Creangă, Ion Luca Caragiale, Ioan Slavici** –, ale căror opere de valoare nepieritoare, fiind atât de naționale, intră în universalitate.

* * *

• **CÂTEVA PRECIZĂRI – DOOM**

„**Alfabetul limbii române cuprinde nouă litere-vocale: a, ă, â, e, i, î, o, u și y, care notează sunete-vocale și sunete-semivocale. Celelalte 22 de litere din alfabetul românesc sunt litere-consoane, care notează sunete-consoane.**”

• **„FOLOSIREA SEMNELOR DIACRITICE ESTE OBLIGATORIE!”**

Influențe ale unor limbi aparținând naționalităților migratoare care s-au perindat pe meleagurile noastre au conferit limbii române alte caracteristici aparte: „**Cinci litere reiau câte o literă de bază, de care se deosebesc prin prezența, deasupra sau dedesubt, a trei semne diacritice: căciula așezată deasupra lui a: ă; circumflexul pus deasupra lui a și i: â și î; virgulița, sub s și t: ș și ț. Semnele diacritice se notează în limba română și la literele mari, însă punctul suprapus nu se notează la I și J mari, iar în scrierea de mână, frecvent, nici la j mic.**”

„**Șapte litere mari au și valoare de cifre romane, din păcate, cunoscute de tot mai puține persoane și evitate, printre altele, și pentru că ocupă mai mult spațiu decât cifrele arabe corespunzătoare.**

„Forma literelor de mână **nu** este fixată printr-o normă. Ea este parțial diferită pentru diversele generații școlare, cu motivații pedagogice mai mult sau mai puțin întemeiate.”

„Limba, s-a spus de atâtea ori, este primul semn de identitate al unui popor. Și, desigur, instrumentul esențial al culturii sale. [...] Important este că niciun om cât de cât cultivat nu-și permite să scrie altminteri decât au stabilit lingviștii, acești notari erudiți și intratabili ai unei limbi în care, după vorba lui Cioran, „nu poți fi nici poet, nici nebun”. (Acad. Eugen Simion)

[DICȚIONARUL ORTOGRAFIC, ORTOEPIC și MORFOLOGIC
al LIMBII ROMÂNE – edițiile 2005 și 2021]

LITERATURA POPULARĂ TEME, MOTIVE, MITURI POPULARE

LITERATURA POPULARĂ este o parte semnificativă a **folclorului românesc**, care înseamnă totalitatea producțiilor spirituale ale unui popor (artistice, literare, muzicale, plastice, coregrafice, dramatice), create și transmise prin cuvânt, practici, obiceiuri din generație în generație. De aceea, literatura populară este cunoscută și sub numele de folclor literar. Folclorul face parte integrantă din cultura națională și definește spiritul unui popor.

La UNESCO, România figurează cu trei cuvinte: **dor**, **doină** și **colind**, care definesc, între popoarele lumii, specificul spiritual al românilor.

Primele creații ale literaturii populare au fost publicate de către poetul **Vasile Alecsandri** în culegerea „**Poezii populare. Balade. (Cântice bătrânești)**” din **1852**, al cărui motto a devenit celebru: „**Românul e născut poet**”, despre care bardul de la Mircești afirma că este „**înzestrat de natură cu o închipuire strălucită și cu o inimă simțitoare**”.

Trăsăturile literaturii populare

- **caracter oral** – transmiterea prin viu grai a creațiilor populare, din generație în generație, de milenii;
- **caracter tradițional** – conferă conservarea tiparelor ancestrale (străvechi – *n.n.*), concepția despre viață, esența simțirii și a spiritului românesc, valori care definesc **specificul național**;
- **caracter colectiv** – contribuția mai multor creatori în realizarea producțiilor literare, fiecare generație adăugând câte ceva acestor compuneri;

- **caracter anonim** – nu se cunoaște numele autorului individual al creației literare;

- **caracter sincretic** – împletirea armonioasă a cuvintelor cu melodia și cu mișcarea (dansul), mai ales în crearea obiceiurilor populare.

Teme și motive în literatura populară

- **comuniunea om-natură** cu motivele: transhumanța, testamentul, alegoria viață-moarte etc. (balada populară „*Miorița*”);

- **jertfa de sine pentru creație**, cu motivul zidului părăsit, al surpării zidurilor, al visului, al soției zidite, motivul lui Icar etc. – balada populară „*Mănăstirea Argeșului*”;

- **tema iubirii**, cu motivul adorației, jăluirii, mândriei, blestemului (doinel populare);

- **binele și răul**, cu învingerea binelui asupra răului, în basmele și poveștile populare;

- **dorul**, cuvânt intraductibil, exprimă o simțire românească unică, un sentiment complex care exprimă **iubire, durere, jale, speranță** etc.;

- **jalea** este exprimată mai ales în cântecele populare și este un cuvânt (ca și dor) intraductibil;

- **înstrăinarea**, cu motivul dezdăcăinării, cuvântul „*acasă*” este specific românilor, nu înseamnă casa personală, ci o stare de spirit specifică românului, de asemenea unică;

- **revolta** – atitudine spirituală regăsită mai ales în doine, cu motive literare populare diverse ca: **haiducie, nenoroc, cătănie** etc.;

- **ireversibilitatea timpului** – temă filozofică a mitologiei românești, care exprimă ideea că **timpul ireversibil** s-a scurs, nu se mai poate întoarce (**implacabil**) și este irepetabil. Timpul ireversibil este ilustrat în doine și balade populare, fiind preluat de cei mai mari poeți români în poezia cultă (Mihai Eminescu, L. Blaga).

Miturile populare

MITUL este *narațiunea fantastică și exemplară care reflectă gândirea arhaică despre natură, om și societate*. Cuvântul vine din grecescul „*mytos*” și înseamnă *povestire*. Adjectivul „*mitic*” determină un obiect sau o ființă și înseamnă *ireal, fantastic, legendar, fabulos, miraculos*.

Miturile populare sunt acele povestiri al căror subiect se referă la un obicei, un eveniment deosebit petrecut în timpuri primordiale, la începutul lumii, și a rămas în mentalitatea și spiritualitatea unui popor.

Faptele și întâmplările au semnificații mitice, caracterizate prin **permanență și repetabilitate**, ceea ce a născut conceptele **timp mitic** și **timp istoric**. **Personajele** sunt, de asemenea, **mitice**, cu puteri supranaturale și cu trăsături simbolice (*Făt-Frumos, Ileana Cosânzeana, Muma-Pădurii, Zmeul*,